

HỒI 228

Nhiệm Vụ Nặng Nề

“C” hoang!”.

Tiếng vang chấn động cả toàn trường.

Khẩu Trọng người đao hợp nhất lướt qua Mễ Phóng đang cố sức tự bảo vệ mình trên không trung, chỉ thấy Lang Vương rơi xuống bên đường như một cánh điều đứt dây.

“Bình!”

Người y đã phá vỡ tấm bảng gỗ phong chặt hai cánh cửa của một gian tiệm, rơi vào bên trong, hai chân thò qua lỗ vát vẻo bên ngoài, khiến người ta có cảm giác y đã hôn du địa phủ.

“Ầm!”.

Quật Ca tuy đã kịp thời gác chéo song phủ đỡ lấy một quyền toàn lực của Từ Tử Lăng, song cũng bị kinh lực chấn bay khỏi lưng ngựa.

Từ Tử Lăng lộn nhào qua ngựa, quật ngược tay về sau đoạt lấy một cây trường thương đâm tới lưng, hóa thành muôn ngàn bóng thương dày đặc, công về phía Quật Ca vừa bị bắn lên không.

Mồ hôi túa ra ướt đầm lưng Quật Ca, chỉ thấy y vội vàng lăn người xuống đất.

Khẩu Trọng nhân tuy thế nhất kích tất sát khi này, nhảy lên lưng một con ngựa, thúc cương tả xung hữu đột, gặp người là chém, trong thành lúc chỉ còn lại chừng bảy mươi tên tặc khẩu, nhuệ khí đã hoàn toàn mất hết, tên nào tên nấy đều bất chấp tất cả tranh nhau chạy ra phía thành môn.

Bọn Trần Gia Phong sĩ khí bốc cao ngùn ngụt, một trận mưa tên nữa lại rải xuống đầu địch nhân. Quật Ca biết đại thế đã mất, liền nhảy lên sau lưng một tên thủ hạ, trà trộn vào giữa đám tặc khẩu hỗn loạn, chạy về phía cổng thành.

Trận chiến đánh đuổi và tiêu diệt hơn hai trăm tên mã tặc Khiết Đan này, đã làm Khấu Trọng và Từ Tử Lăng uy danh bốn phương, kinh động cả thiên hạ.

Sáng ngày hôm sau, bọn Trần Gia Phong càng thêm cung kính với hai gã, thị hầu thực vô cùng chu đáo.

Hai gã đang ngồi trong quán hôm qua ăn sáng thì Trần Gia Phong chạy tới, cúi đầu cung kính nói: "Thuộc hạ đã phát tán nhân thủ đi khắp nơi hiệu triệu huynh đệ trong hội về đây quy tập".

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Bọn họ đâu phải thuộc hạ của ta, quay lại đây làm gì?".

Trần Gia Phong cười xòa nói: "Chúng tiểu nhân đã thương lượng rất kỹ rồi! Sau này quyết định đi theo hai vị đại gia đánh thiên hạ. Còn về việc hiệu triệu các huynh đệ khác, thì là để đối phó với Vũ Văn Hóa Cập, hấn ta không dễ đối phó như đám mã tặc đêm qua đâu".

Khấu Trọng dở khóc dở cười nói: "Bất luận là gọi đến bao nhiêu nhân thủ, chúng ta cũng chỉ có một kết cục đại bại mà thôi. Chuyện này không cần nhắc đến nữa, đối phó Vũ Văn Hóa Cập chỉ là chuyện của huynh đệ chúng ta mà thôi, không liên quan đến kẻ khác. Nếu muốn đáp tạ bọn ta, thì các người hãy tập trung chú ý đến động tĩnh phía Vũ Văn Hóa Cập, có tin tức gì thì lập tức báo về đây là được".

Trần Phong đành thất vọng đi ra.

Khấu Trọng thở dài than: "Có phải chúng ta thật sự phải đợi ở đây không? Tình thế Giang Đô chắc hẳn là vô cùng khẩn cấp, nếu không phải vậy, Lý Tử Thông đâu có lý do gì mà không đến thu thập một thành lớn có vị trí chiến lược như Lương Đô này".

Đột nhiên gã thấy Từ Tử Lăng ngậy người nhìn ra bên ngoài, liền vội vàng nhìn theo, chỉ thấy mấy cỗ xe lừa đang chở một đoàn nam nữ lão ấu đi qua trên phố.

Khấu Trọng tóc gáy dựng ngược hết cả lên, ngửa mặt kêu trời: "Mẹ của con ơi! Bọn họ còn quay lại làm gì nữa?".

oOo

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng trên thành môn, ngậy người ra nhìn đoàn xe ngựa dài vào thành, đưa những người dân của Lương Đô lũ lượt trở về nơi cư trú.

Trên bến, cũng có hơn trăm con thuyền neo đậu.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, tòa thành tưởng chừng như đã chết hầu như đã hoàn toàn khôi phục sinh cơ.

Huỳnh đệ bọn Trần Gia Phong cũng từ hơn năm mươi người tăng lên tới năm trăm người, tự động tự giác duy trì trật tự an ninh trong thành.

Từ Tử Lăng cau mày hỏi: "Thành thủ đại nhân, bây giờ phải làm sao?"

Khấu Trọng thở dài: "Người hỏi ta, ta biết hỏi ai hả?"

Từ Tử Lăng cười khố: "Không phải người muốn tranh bá thiên hạ sao? Cứ coi như là một lần luyện tập đi".

Khấu Trọng buồn bực nói: "Trận chiến Cảnh Lăng ngày đó đến giờ ta vẫn còn chưa hết sợ, lúc ấy ít nhất ta vẫn còn có một đội ngũ quân binh thủ thành được huấn luyện tử tế, còn giờ chỉ có một đám ô hợp của Bành Lương Hội, giết đám mã tặc thì còn may ra, chứ thủ thành hả? Thật chẳng khác gì bảo bọn họ tự đâm đầu vào tường thành tự tử là mấy đâu".

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Vậy thì thử xem người luyện quân thế nào! Hai ngày nay chẳng phải người rất chăm chỉ đọc binh thư của Lỗ tiên sinh để lại hay sao? Đến lúc lấy ra để thực hành rồi đó".

Khấu Trọng thất thanh kêu lên: "Người không đùa ta đấy chứ?"

Từ Tử Lăng chỉ tay vào mấy đứa trẻ ngồi trên một cỗ xe lừa nói: "Người nhìn gương mặt của mấy đứa trẻ kia đi! Tuy rất mệt mỏi vì ngồi thuyền ngồi xe cả quãng đường dài, nhưng nét mặt vẫn tràn đầy hy vọng và mong chờ. Có ai muốn rời khỏi tòa thành quen thuộc và ngôi nhà mình cư trú đã lâu chứ? Chỉ cần có một chút hy vọng, là bọn họ liền lập tức quay về, còn chúng ta thì đã vô tình mà mang đến niềm hy vọng này cho họ, người nữ nhân tâm bức bọn họ phải ra đi lần nữa à?"

Khấu Trọng kinh hãi nói: "Đây chỉ là hiểu lầm mà thôi, không biết là tên điên nào đã đem tin tức loan truyền khắp nơi, làm cho bọn họ đều trở về hết thế này".

Từ Tử Lăng đưa tay đặt nhẹ lên vai Khấu Trọng: "Là cái gì cũng không quan trọng, cả Lý Mật mà cũng bại dưới tay người, Vũ Văn Hóa Cập là cái gì chứ, dù sao thì người cũng đã lập chí thống nhất thiên hạ, vậy thì hãy bắt đầu từ Lương Đô đi".

Khấu Trọng khổ sở nhăn mặt nói: “Lương Đô chỉ là một tòa cô thành, thiếu lương thảo, lại thiếu cả nước, cái gì cũng không có, thủ thành được nửa ngày đã khó lắm rồi, cách hay nhất vẫn là ai lo thân này, đào tẩu trước thì hơn”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Đừng có thổi phồng lên như thế, người như vậy là lâm trận rút lui đó, chẳng lẽ người quên mất vẫn còn Bành Thành à? Có người của Bành Lương Hội trợ giúp, người muốn quản trị hai toàn thành này đâu khó khăn gì chứ? Còn Vũ Văn Hóa Cốt thì liệu điều động được bao nhiêu binh mã đến đây tấn công bọn ta nào? Phấn chấn lên đi! Người và ta đã trở thành hy vọng duy nhất của Lương Đô này rồi, Dương Châu Song Long làm sao dễ dàng để Vũ Văn Hóa Cốt tới đây làm loạn được?”.

Khấu Trọng cười khổ: “Hình như người muốn tranh thiên hạ là người chứ không phải ta nữa rồi! Hắc! Đành theo người làm anh hùng một chuyến vậy! Hy vọng là không phải tuần tiết theo thành!”.

oOo

Vó ngựa dồn dập gõ xuống cầu treo vừa hạ xuống, phát ra những âm thanh rầm rập như sấm động. Hơn mười kỵ sĩ do Khấu Trọng dẫn đầu, phóng qua cổng thành, để lại một dải bụi đất dài bên ngoài vẫn chưa lắng xuống.

Từ Tử Lăng đón Khấu Trọng ở cửa thành, rồi cùng gã đi về tổng quản phủ ở trung tâm của tòa thành cổ này.

Khấu Trọng thần sắc nghiêm trọng nói: “Vũ Văn Hóa Cốt đúng là sẽ đích thân dẫn quân tới đây, theo tin tức nhận được, hắn đã biết chúng ta đang ở đây, thậm chí còn ba hoa với thủ hạ là sẽ bắt ta với người ngũ mã phân thân để tế cờ nữa”.

Song mục Từ Tử Lăng sáng rực lên hai ngọn lửa cừ hận, cười khẩy nói: “Hắn có bao nhiêu binh mã?”.

Khấu Trọng hồ hững đáp: “Có lẽ khoảng từ một vạn năm ngàn đến hai vạn, do Vũ Văn Trí Cập và Vũ Văn Vô Định làm phó tướng, nếu thuật nhìn bụi đất bay lên để đoán định tình hình quân địch mà Linh Lung Kiều dạy ta không sai, thì chỉ có năm ngàn thân binh cả Vũ Văn Hóa Cốt là tinh binh được huấn luyện đầy đủ, còn lại đều là tân binh mới được chiêu mộ chưa lâu”. Kể đó lại thấp giọng hỏi: “Hai ngày nay có gì đặc biệt không?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Có một vị lão bằng hữu đang đợi ngươi trong phủ tổng quản, để người đó nói sẽ rõ ràng hơn một chút”.

oOo

Khi Khấu Trọng bước vào sảnh đường lớn của phủ tổng quản, tam đương gia của Bành Lương Hội, Diễm Nương Tử Nhậm Mi Mi liền cười cười bước tới nghênh đón, phong thái vẫn y như ngày trước.

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Tam đương gia tới thì tốt quá! Chỗ này có thể giao cho cô nương rồi!”.

Nhậm Mi Mi lườm gã một cái rồi nói: “Làm gì có chuyện tiện nghi như vậy chứ, nếu không có hai người ở đây chủ trì đại cục, bản cô nương làm gì có hứng thú đến đây chứ?”.

Trần Gia Phong ở bên cười theo nói: “Mọi người ngồi xuống từ từ nói! Ngồi xuống từ từ nói”.

Sau khi đã yên vị, Từ Tử Lăng mới nói: “Sáng sớm nay tam đương gia mới tới đây, còn mang theo mấy trăm huynh đệ, khiến quân lực của bọn ta đã tăng lên ba ngàn người”.

Nhậm Mi Mi lắc đầu nói: “Xin đừng kêu ta là tam đương gia nữa, Bành Lương Hội đã tan rã rồi, bây giờ tất cả đều phải dựa vào hai người thôi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, rồi lên tiếng hỏi: “Nhiếp tiên sinh của quý hội đâu rồi?”.

Nhậm Mi Mi chán nản nói: “Trận chiến Lương Đô, đại đương gia đã bị Vũ Văn Hóa Cập đả thương, chưa kịp kháng phục thì lại phải quyết chiến với Quật Ca, thương cũ thương mới cùng lúc phát tác, nên mười ngày trước đã qua đời, bởi vậy ta mới nói Bành Lương Hội đã tan rã rồi”.

Khấu Trọng nói: “Còn có tam đương gia mà”.

Nhậm Mi Mi cười khở: “Hai người cũng biết ta được bao nhiêu cân lượng rồi đó, hiện giờ huynh đệ trong hội đều mong có thể mượn sức hai người báo cừ tiết hận cho các huynh đệ đã chết. Khắp thiên hạ giờ đây có ai mà không biết đại danh của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chứ?”.

Khấu Trọng lại hỏi: "Tình hình Bành Thành thế nào?"

Nhậm Mi Mi đáp: "Bành Thành đã bị đám mã tặc Khiết Đan làm cho thành tan nhà nát, muốn khôi phục lại nguyên khí ít nhất cũng phải tốn mấy năm công phu".

Khấu Trọng ngạc nhiên thốt lên: "Thật là hồngбет! Ta còn định diến lại màn Lý Mật đại phá Vũ Văn Hóa Cốt, chia quân lực phân bố đều ở hai thành, khiến Vũ Văn Hóa Cốt tấn công thành nào, thành kia cũng có thể tập kích sau lưng hấn, nhưng giờ đây Bành Thành đã biến thành phá thành, kế này đương nhiên cũng không thể thực hiện được nữa rồi".

Nhậm Mi Mi nói: "Không phải Khấu gia đã có chiến tích huy hoàng là tử thủ Cảnh Lăng trong mười ngày hay sao? Hiện giờ Lương Đô tuy binh lực yếu ớt, nhưng sĩ khí dâng cao ngất trời, chúng nhân đồng lòng nhất trí, hơn nữa quân lực của Vũ Văn Hóa Cật đâu thể bì với Đỗ Phục Uy khi đó, sĩ khí lại sa sút, chúng ta đâu phải là không có cơ hội chiến thắng?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Lúc người của Từ Viên Lăng triệt thoái đã mang theo tất cả lương thảo còn lại trong kho, nếu bị đoạn tuyệt cung ứng, lương thảo của chúng ta chỉ đủ dùng trong ba ngày thôi".

Nhậm Mi Mi nói: "Vấn đề này thì không đáng ngại, Bành Lương Hội có tích trữ một lượng lương thảo khá lớn ở mấy thôn trấn giữa Lương Đô và Bành Thành, chỉ cần vận chuyển về đây, ít nhất cũng cầm cự được hơn một tháng".

Hai gã cùng lúc phẫn chấn tinh thần.

Trần Gia Phong chen miệng vào nói: "Thứ tội thuộc hạ lảm lời, địa hình đồi núi ở vùng phụ cận này, không ai hiểu rõ hơn người của Bành Lương Hội, chúng ta có thể chọn lấy những nơi hiểm yếu, để phục kích địch nhân, chỉ cần đốt được lương thảo của Vũ Văn Hóa Cật, là phần thắng của chúng ta sẽ tăng lên đáng kể đó".

Khấu Trọng nói: "Vũ Văn Hóa Cốt chinh chiến đã lâu, lại tinh thông binh pháp, tất sẽ không dễ gì để chúng ta đốt mất lương thảo đâu, nhất định phải nghĩ cách khác mới được".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Có thể chúng ta vẫn còn cứu tinh".

Ba người còn lại đều ngạc nhiên nhìn về phía gã.

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Vũ Văn Hóa Cốt muốn đoạt lấy Lương Đô như vậy, tự nhiên là biết Đậu Kiến Đức không dễ đụng tới, nên mới thừa cơ lúc Đậu Kiến Đức và Từ Viên Lăng giao chiến, đoạt lấy Lương Đô, sau đó thuận theo kênh Thông Tế tấn công Giang Đô, vì

thế mà kẻ quan tâm tình hình Lương Đô nhất, có lẽ là Lý Tử Thông, chỉ cần chúng ta ngoắc tay, đảm bảo hắn sẽ điều bát nhân thủ tới đây trợ chiến”.

Khấu Trọng vỗ bàn khen tuyệt: “Đúng là diệu kế, Lý Tử Thông tuyệt đối không sợ chúng ta, Lương Đô ở trong tay bọn ta, đối với hắn chỉ lợi mà không hại. Bây giờ phải gấp rút hành động, một mặt gia tăng phòng thủ, vận chuyển lương thảo và luyện binh, mặt khác thì phải lập tức phái người đi Giang Đô thuyết phục Lý Tử Thông xuất binh, ai đi thì được đây nhỉ?”.

Nhậm Mi Mi nói: “Cả hai người đều không thể rời khỏi Lương Đô, Bành Lương Hội xưa nay lại có giao tình khá tốt với Lý Tử Thông, vậy để nô gia đi làm thuyết khách cho!”.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai Từ Tử Lăng nói: “Cũng may là đầu óc người linh mẫn, con bà nó... chúng ta và Vũ Văn Hóa Cập cũng đến lúc phải kết thúc rồi, lần này phải cho hắn có đến mà không có về mới được!”.

Từ Tử Lăng song mục thoáng hiện lên sát cơ nồng nặc xưa nay chưa từng có, khoe miệng nở một nụ cười lạnh tựa băng sương.

Đã đến lúc nợ máu trả bằng máu.

- o O o -